

Huyền Nhung

Tôi thích ăn quà vặt

Chẳng biết có giống như các bạn hồi còn đi học không, chứ tôi thì tôi rất thích ăn quà vặt. Tôi rất thích những món ăn đơn giản và đậm đà; chúng đã thấm vào tâm hồn tôi từ thuở ấu thơ ở quê nhà, các bạn ạ!

Trước tiên là món kẹo nougat. Viên kẹo hình khối chữ nhật nho nhỏ, giấy gói được trang trí rất nhã và đẹp mắt, có in chữ nougat và hình chú voi trắng với cặp ngà cong cong và cái vòi uốn cong lên như mời gọi. Bóc giấy gói ra, bên trong là viên kẹo màu sữa trắng đục “bé bi” ngọt thanh với vị đường cát trắng và mùi thơm nồng nàn của đậu phụng rang làm tôi phát ghiền mỗi khi nhớ đến. Tôi ăn thật nhiều mỗi ngày, thế mà tôi chẳng thấy lên cân tí nào! Có phải vì thế mà nước da tôi vốn đã ngăm ngăm lại càng ngăm ngăm hơn (lại đồ thừa!) cộng thêm cái rôm đeo đẳng mãi. Rồi món xôi chiên điểm tâm sáng với cái lạnh mưa phùn của mùa đông. Nhưng phải là cái bánh xôi chiên của nhà hàng Mỹ Thành thì tôi mới chịu. Xế chiều lại chuyển hướng về bánh paté chaud của tiệm Abi với nước chấm sate’ sao mà cay – cay tuyệt! Hoặc vài chén bánh bèo nước xốt tôm thịt, hoặc một đĩa bánh hời tôm chấy với những hạt bánh mì chiên (giả làm tóp mỡ) chấm với nước mắm cay chua ngọt thật thơm ngon vừa miệng. Viết đến đây tôi đã thấy thèm, thèm đến rỏ rãi nước miếng rồi đây!

Còn nữa, hôm nào nghỉ học, tôi đi ăn bún bò Bà Cam. Nước trong, sợi bún nhỏ và dai, vài miếng giò lụa thơm phức, nêm vào chút ít nước mắm nhĩ với vài ba khoanh ớt cay, cay đến hít hà, đĩa rau sống xà lách rau thơm bấp chuối trắng xắt nhỏ. Cứ thế mà chén tì tì. Ôi, sao mà tuyệt thế! Biết bao giờ tôi mới tìm lại được “*nó*” nữa nhĩ! Và, Bà Hào với nồi cháo lòng thật hấp dẫn. Lại nem nướng với bánh tráng chiên giòn, cắn một miếng nem rồi “*xia*” vào một tép tỏi. Khởi chè! Mình tự khen mình cũng biết ăn sành điệu đấy chứ! Tiếng “*ta*” gọi là có tâm hồn ăn uống đấy. Chưa hết đâu các bạn ạ! Bánh xèo ba cái cuốn vào một cái bánh tráng sống nhúng nước to đến nỗi tôi ăn không nổi, vậy mà cũng rán ăn vì ngon quá -- bỏ thì thương, vương thì ... mệt! Bánh hỏi thì dầu phụng hẹ thơm kẹp với thịt heo ba chỉ “*chơi*” với bánh tráng nướng thì rất là ... bài bản. Buổi tối, tôi cùng các bạn đi ăn chè “*tự túc*” ở đường Phan Bội Châu. Gọi là chè tự túc là vì mình tự vào múc chè, ăn và tự mình đặt tiền tại bàn để trả, rồi đi ra, hầu như không thấy chủ ở đây. “*Già*” thêm vài tuổi nữa, chúng tôi lại đi ăn xa hơn. Nào nem nướng Chợ Huyện, nào phở Công Bình. Tôi đến thì nghe nhạc Gió Khơi trước trường Nữ Trung Học; hoặc “*đếm từng giọt sầu qua từng giọt thời gian*” ở Cà Phê Dung tại góc đường Lê Lợi -- Phan Bội Châu. Thời gian sau, tôi “*đi tìm món lạ*”. Tôi ghé mặt xanh đến kẹo cà phê hộp, kẹo chocolat, kẹo dừa, và muốn cho thơm miệng thì là kẹo cao su. Biết làm dáng rồi đấy các bạn ạ! Thế mà “*Tình yêu*” – hai từ này tôi chưa có ý niệm gì với nó cả. Nghĩa là tôi vẫn thích ăn ngon hơn là mặc đẹp, làm dáng cho thiên hạ ... lác mắt chơi. Rồi đến ngày theo chồng, tôi đã học bao nhiêu là cách nấu các món ăn. Thật hợp “*gu*” với đức ông chồng của tôi vì ông cũng có tâm hồn ăn uống như tôi: thích ăn ngon – ăn vặt – và đặc biệt, ông đòi là phải chính tay tôi nấu mới được. Những món ăn gia đình rất bình thường, nhưng mình nên biết món nào nên ăn nóng, món nào nên ăn nguội; và nên thay đổi món ăn cho phải

mùa. Hồi học lớp Nhất, lớp tôi đoạt giải Nhất về nấu ăn. Chúng tôi thực hiện một bữa ăn thật thanh đạm, hợp với đồng lương hằng tháng của một gia đình công chức với các món ăn hợp khẩu vị, hợp lúc. Thề lệ thi “khắc khe” lắm. Tất cả các món ăn kể cả nấu cơm chỉ được sử dụng một cái bếp mà thôi. Đầu tiên, tôi luộc rau muống, tiếp theo tôi ram thịt, rồi nấu cơm. Khi quý Thầy Cô sắp đến chấm điểm tôi mới làm món trứng tráng. Thế là lớp chúng tôi đã dọn được một bữa cơm có đĩa rau muống luộc, nước rau luộc được vắt chanh làm canh, có bát nước mắm chanh ớt tỏi thật thơm và đặc biệt có đĩa trứng tráng nóng hổi mới ra lò và nồi cơm vừa chín tới. Chúng tôi trình bày và giải thích với ban giám khảo là, cơm phải chín tới vừa thổi vừa ăn mới ngon, món rau muống luộc thì phải nguội, thịt ram thì vừa nóng, còn món trứng tráng thì phải thật nóng mới không thấy tanh, trái lại còn có mùi thơm nữa. Tất cả đều đầy đủ vitamin và hợp với túi tiền khiêm tốn của quý vị công chức bình thường. Quý Thầy Cô nghe rất có lý, rất ... bùi tai. Thế là lớp chúng tôi đoạt giải Nhất -- Thật thú vị! Giải thưởng này vẫn còn mãi trong ký ức tôi. Thầy Cô bảo: *“Đúng là một bữa ăn đầy đủ sinh tố, lại vừa túi tiền của gia đình chúng ta, một trong những gia đình giản dị và hạnh phúc”*.

Riêng tôi, tôi vẫn ước ao có được ngày về sống lại với những kỷ niệm xa xưa, để được ăn, mà phải ăn thật nhiều những món ăn mình thích. Nói nhỏ các bạn nghe, Mẹ tôi vẫn thường hay mắng yêu là, tôi có cái tật ăn vặt như ... mỏ khoét, không bỏ được.

Kẹo nouga thơm ngọt

Kẹo cà phê cũng giòn

Cao su nhai thơm miệng

Dáng ngăm, thon vẫn còn

Bún dai miến giò ngon

Mắm lòng đầy hấp dẫn
Phở Công Binh ta đến
Nem Chợ Huyện thấy thèm
Tối đến ta cùng bạn
Xôi chè Phan Bội Châu
Nhâm nhi Cà Phê Dung
Ngắm mưa nhỏ giọt tròn
Ký ức ta vẫn còn
Làm sao ta quên được
Những gì ở quê nhà
Món ăn tuyệt diệu lạ!
Huyền Nhung
(San Jose, 05 - Chút nhớ về quá khứ)

Sưu tầm: Lê Huy
Nguồn: VNthuquan - thư viện online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 21 tháng 6 năm 2006